

ἀνθρακες καὶ ἡ τέφρα Ρόδ. Σύμ. Τηλ. 4) Ὁ σωρὸς τῶν ἀνημμένων ἀνθράκων τῶν ἐξαχθέντων ἐκ τοῦ φούρνου καὶ συσσωρευθέντων παρὰ τὸ στόμιόν του Ρόδ.: Μὴ βάλης τὰ ψωμιά κοντὰ ᾧ τὴν ἀνετὴ τοῦ φούρνου.

ἀνετοιμάστος ἐπίθ. πολλαχ. καὶ Πόντ. (Τραπ.) ἀτοιμάστος Ἡπ. Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.) — Λεξ. Γαζ. (λ. ἀσταλῆς, ἀστολος) ἀτοιμάστους Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ἐτοιμαστός < ἐτοιμάζω.

Ὁ μὴ ἐτοιμασθείς, ἀπαράσκευος ἐνθ' ἀν.: Εἶμαι ἀνετοιμάστος. Ἀνετοιμάστη δουλειὰ πολλαχ. Οὐλ' ἐτοιμάσαν κ' ἐγὼ εἶμαι ἀκόμαν ἀτοιμάστος Κερασ. Συνών. ἀνέτοιμος.

ἀνέτοιμος ἐπίθ. Πόντ. (Σάντ.) Σῦρ. (Ἐρμούπ.) κ. ἀ. — Λεξ. Δημητρ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀνέτοιμος.

Ὁ μὴ ἐτοιμος: Εἶμαι ἀνέτοιμος. Συνών. ἀνετοιμάστος.

ἀνευ πρόθ. ἀμάρτ. ἀνεὺ Πόντ. (Σάντ.) ἀνευα Πόντ. Προπ. (Ἀρτάκ.) ἀναυα Λέσβ. Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) Προπ. (Ἀρτάκ.) ἀναυαν Πόντ. (Οἶν.) ἀναυαν Πόντ. (Οἶν.) ἀναυως Πόντ. (Ὁφ.)

Ἡ ἀρχ. πρόθ. ἀνευ. Ὁ τύπ. ἀνευα κατὰ τὰ πολλὰ εἰς -α ἐπιρρ., ὃ δὲ ἀνευως κατὰ τὸ ἀνίσως, δίχως κτ.

Ἄνευ, πλήν, χωρὶς, συντασσόμενον μετὰ πτωτικῶν μετὰ ἢ ἀνευ τῆς προθέσεως ἀπὸ ἐνθ' ἀν.: Ἄναυα π' ἐ τοῦτο Ἀρτάκ. Ἄναυα ἐμὲν Κερασ. Κοτύωρ. Χαλδ. Ἄναυ ἀσ' ἐμὲν (ἀσ' = ἀπὸ) Τραπ. Χαλδ. Ἄναυα ἐκεῖνο ντ' ἐξέρεις (ποῦ ἡξεύρεις) αὐτόθ. Ἄναυως ὅ' ἐμένα - ὅ' ἀτόνα (ὅ' = ἀπὸ) Ὁφ. || Ἄσμ.

Ἀνάθεμα τὸ χωρίο ὃ ἄναυα τὰ εἰκόνας, ἐγὼ θάρ' να τ' ἐμὸν εἶσαι κ' ἐσὺ ἔσ' νε τῇ χώρας (ἀνάθεμα εἰς τὸ χωρίο σου ἐκτὸς τῶν εἰκόνων, ἐγὼ ἐνόμιζα ὅτι εἶσαι ἰδική μου κ' ἐσὺ ἦσο τῶν ξένων) Χαλδ.

ἀνεύγενος ἐπίθ. ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,131.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. εὐγενής.

Ὁ μὴ εὐγενὴς εἰς τοὺς τρόπους, χυδαῖος: Τῷστειλε ἕνα πικρὸ γράμμα γιὰ ἐκδίκησις ὁ ἀνεύγενος ποῦ τοῦ κατηγοροῦσε τὴ γενεά. Συνών. ἀγενής, βάρβαρος, ἀντίθ. εὐγενής.

ἀνευχαρίστητος ἐπίθ. πολλαχ. ἀνευχαρίστητος Κύπρ. ἀνευχαρίστετος Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀνηυχαρίστετος Πόντ. (Κερασ.) ἀφχαρίστητος Θράκ. (Μυριόφ.) Κρήτ. Παξ. Σύμ. ἀφχαρίστητος Ρόδ. Σύμ. ἀφχαρίστιγος Πελοπν.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *εὐχαριστός < εὐχαριστῶ, παρ' ὃ καὶ φχαριστῶ καὶ φκαριστῶ.

1) Ὁ μὴ μένων εὐχαριστημένος ἐκ τῶν πράξεων ἢ τῶν λόγων ἄλλων πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): Ὁ,τι κὶ ἀν τοῦ κἀνης εἶναι ἀνευχαρίστητος πολλαχ. Ἀφχαρίστητα παιδιὰ Μυριόφ. Συνών. ἀνευχάριστος 1, ἀνέφραντος 2. 2) Ὁ μὴ ἀναγνωρίζων τὴν πρὸς αὐτὸν γενομένην εὐεργεσίαν, ἀγνώμων Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) Σύμ.: Πολλὰ ἀνευχαρίστετος ἄνθρωπος ἐν Τραπ. Χαλδ. Συνών. ἀνευχάριστος 2, ἀχάριστος.

ἀνευχαριστιὰ ἡ, ἀμάρτ. ἀφχαριστιὰ Παξ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. εὐχαριστιὰ < εὐχαριστία. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ἀγνωμοσύνη. Συνών. ἀχαριστία.

ἀνευχάριστος ἐπίθ. Πελοπν. (Κορινθ.) Πόντ. (Οἶν.) — Λεξ. Αἰν. Ἡπίτ. ἀνευκάριστος Κύπρ. ἀφχάριστος Ἀθῆν. Ἰόνιοι Νῆσ. (Ζάκ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *εὐχαριστός < εὐχαριστῶ, παρ' ὃ καὶ φκαριστῶ. Ἡ λ. καὶ παρὰ Γερμ.

1) Ἀνευχαρίστητος 1, ὃ ἰδ., Κύπρ. Πελοπν. (Κορινθ.) Πόντ. (Οἶν.) — Λεξ. Αἰν. Ἡπίτ.: Ἐγὼν τοῦ κάμνω οὐλα τὸ ξαρέστῳ τῷ ἐτθεῖνος πάντα ἀνευκάριστος ἐν (ξαρέστῳ = ἀρεστῷ) Κύπρ. 2) Ἀνευχαρίστητος 2, ὃ ἰδ., Κύπρ. Ἰόνιοι Νῆσ. (Ζάκ. κ. ἀ.) Πελοπν. (Κορινθ.) Πόντ. (Οἶν.)

***ἀνευχίαστος** ἐπίθ. ἀνευδίαστος Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.) αὐδίαστος Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *εὐχίαστός < *εὐχιάζω, παρ' ὃ καὶ εὐδαζω.

1) Ἐκεῖνος ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δὲν ἀνεγνώσθη εὐχή τῆς ἐκκλησίας καθαγιαστική, συνήθως ἐπὶ τῶν ὧν τοῦ Πάσχα: Ὡβὰ ἀνευδίαστα. 2) Ἐκεῖνη ἐπὶ τῆς ὁποίας δὲν ἀνεγνώσθη εὐχή καθαρμοῦ, ἐπὶ τῆς λεχοῦς: Ἡ δεῖνα ἀνευδίαστος ἐν ἀκόμαν.

ἀνέφελος ἐπίθ. Πελοπν. (Λακων.) — ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2,273

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀνέφελος.

Ὁ ἀνευ νεφῶν, αἰθριος ἐνθ' ἀν.: Ἀνέφελος οὐρανὸς Λακων. || Ποίημ.

Ἐπάνωθ' μου ἀνέφελ' γλυκοχαράζει αὐγούλλα ΑΒαλαωρ. ἐνθ' ἀν. Συνών. ἀνεφος.

ἀνεφος ἐπίθ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. νέφος. Πβ. καὶ μεσν. ἐπίθ. ἀνεφής.

Ἀνέφελος, ὃ ἰδ.: Γνωμ. Ἡ πέμπτη τοῦ Αὐγούστου ἀνεφος καὶ ὁ Μάϊς ἄβρεχος (ἂν τὴν 5 Αὐγούστου εἶναι ὁ οὐρανὸς αἰθριος, δὲν θὰ βρέξῃ τὸν ἐπόμενον Μάϊον).

ἀνέφραντα ἐπίρρ. Χίος ἀνάφραντα Χίος ἀφραντα Χίος

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνέφραντος.

1) Ἀδεξίως: Ἄσμ.

Ἐ σοῦ ἄνα, Μαρούκα μου, πέξα πέξα νὰ βγαίνης, τὸ ἀνέφραντα ᾧ τὴν πατωσὰ ποτὲ μὴν κατηβαίνης; (πέξα = ἐπιδέξια, μὲ προσοχήν, πατωσὰ = πλατεῖα). β) Ἀπροσέκτως: Ἐπεσε ἀφραντα κ' ἐχτύπεσε. 2) Οὐχὶ κατ' ἐπιθυμίαν, ἀλλ' ἀντιξίως: Ἀνάφραντα μοῦ ῥθε. Συνών. καὶ ἀντίθ. ἰδ. ἐν λ. ἀνάποδα 10. 3) Ἀπροσδοκῆτως: Ἀνέφραντα τό παθα. Συνών. ἀναπάντεχα, ἀνέλπιστα.

ἀνέφραντος ἐπίθ. Χίος ἀνάφραντος Χίος — Λεξ. Πρω. ἀνήφραντος Βιθυν. (Προῦς.) ἀνήφραδους Θράκ. (Μάδυτ.) ἀφραντος Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.) — Λεξ. Πρω. ἀφραδος Ἀντικύθ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἐπίθ. ἀνέφραντος. Περί τῆς λ. ἰδ. Κ' Λμαντ. ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 6 (1923) 108.

1) Ὁ μὴ τέρπων, ὃ μὴ εὐφραίνων ἢ ὃ προξενῶν ἀηδῖαν, ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων Ἀντικύθ. Βιθυν. (Προῦς.) Θράκ. (Μάδυτ.) Κρήτ. Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.) Χίος — Λεξ. Πρω.: Πολλοὶ κὶ ἀνήφραντοι Προῦς. Ἀφραδο φαγεῖ Κρήτ.

2) Ὁ μὴ εὐχαριστούμενος Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.) Συνών. ἀνευχαρίστητος 1, ἀνευχάριστος 1.

ἀνεφταόρατος ἐπίθ. Νάξ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἀμαρτ. ἐπιθ. ἐφταόρατος < ἐφτὰ καὶ ὀράτος. Διὰ τὴν ἐπανάληψιν τῆς ἀρνήσεως πβ. ἀνήλιος - ἀνανήλιος κτλ.

Ὁ γινόμενος ὀράτος, ὃ ἀστραπιαίως ἐξαφανιζόμενος: Ἐγίνηγε ἀνεφταόρατ' ἡ βασιλοπούλλα - ἡ κωπέλλα - ἡ σαίττα

(ἐν παραδ. καὶ παραμυθ.) Συνών. ἀνεμοκάπνιστος, ἀνήλιος, ἄρατος, ἄφαντος.

ἀνέχεια ἢ, σύνθηθ. ἀνέθεια Ρόδ. ἀνέθα Πόντ. (Τραπ.) ἀνόχεια Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀνεχεια Λεξ. Βλαστ. ἀνοχεια Εὐβ. (Κύμ.) Πελοπν. (Καλάβρυτ. Μαζαίικ.) ἀνουχεια Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀνοχή Εὐβ. Πελοπν. (Λακων. Οἶν.) ἀνουχή Β.Εὐβ. Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. ἔχω κατὰ τὸ φτώχεια. Ὁ τύπ. ἀνοχή ἐκ τοῦ πληθ. ἀνοχίεις. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. καὶ ἀμαλαγία - ἀμαλαγία.

1) Ἡ στέρησις τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων, πτωχεία, πενία σύνθηθ. : Εἶναι σὲ μεγάλη ἀνέχεια. Τὸν ἔκαμε ἡ ἀνέχεια νὰ κλέψῃ. Ἀπὸ τὴν ἀνέχεια τὸ 'καμε σύνθηθ. Ἐφέτος ἔχουμ' ἀνοχεια Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Ἄσε νὰ 'χω τοῖς ἀνέχειες μου! Πελοπν. (Τριφυλ.) || Φρ. Τί δὲν κάνει ἡ ἀνέχεια! (ἐπὶ τοῦ ὠθουμένου εἰς τὸ ἐγκλημα ἔνεκα τῆς πενίας) σύνθηθ. || Παροιμ. φρ. Ἡ ἀνέχεια φέρνει γρίνια (ἡ πενία οἰκογενείας προκαλεῖ ψυχρότητα καὶ ἐριδας μεταξὺ τῶν μελῶν της) Αἰγιν. Συνών. *ἀνεχετία, φτώχεια. 2) Ἀφορία ἔνεκα ἀνομβρίας Εὐβ. (Κύμ.) Πελοπν. (Οἶν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) : Εἶναι ἀνοχεια 'ς τὰ γεννήματα - 'ς τὰ σπαρτά Κύμ. Ἀπὸ τὴν ἀνοχεια ὁ κόσμος ὑποφέρει αὐτόθι. Ἀνόχεια 'ς τὰ γεννήματα Αἰτωλ. Ἐχουμι ἀράδια ἀνουχειές αὐτόθι. β) Ἀνομβρία Πελοπν. (Οἶν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) : Κί 'ς τοὺν κιρὸ 'ς ἀνοχῆς καρπᾶι αὐτὸ τοῦ χουράφ' Αἰτωλ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνερία. 3) Ἐλλειψις πράγματός τινος Στερελλ. (Αἰτωλ.) : Ἀνουχή 'ς τὰ κρασιὰ φέτον. Ἀνόχεια 'ς τὰ μιλήσια (ὅταν δὲν παράγουν μέλι). Ἀνουχή 'ς τοῦ πρᾶμα (ὅταν τὰ αἰγοπρόβατα πάσχουν ἀποβολάς).

***ἀνεχετία** ἢ, ἀνεθετία Πόντ. (Κερασ. Κρώμν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀνεθετίγια Πόντ. (Κερασ.) ἀνεδιτία Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀνέχετος.

Ἀνέχεια 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἀν. : Ἀνεθετία ἐρροῦξεν ἀπάν' ἔμουν (ἔπεσεν ἐπάνω μας) Τραπ. Χαλδ. Ἐσθραμε πολλὰ ἀνεθετιάν (ὑπεφέραμε κτλ.) αὐτόθι. Ἀσ' σὴν ἀνεθετιάν καὶ κακοπειρίαν 'ὁ μμάτᾱ μ' 'κ' ἔνοιξα (δὲν ἤνοιξα) Χαλδ.

***ἀνέχετος** ἐπίθ. ἀνέθετος Πόντ. (Κερασ. Κολων. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *έχετος < ἔχω.

Ὁ στερούμενος τὰ πρὸς τὴν ζωὴν ἀναγκαῖα, ἐνδεής, πτωχὸς ἐνθ' ἀν. : Πολλὰ ἀνέθετοι εἶμερ Τραπ. Συνών. ἄνεχος 1, φτώχος.

***ἀνεχεύω**, ἀνουχεύου Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνέχεια, παρ' ὃ καὶ ἀνουχή.

1) Γίνομαι πτωχός, πτωχύνω : Ἀνόχηρι οὐ κόσμους.

2) Περιπίπτω εἰς ἀφορίαν, δὲν παράγω : Ἀνόχησαν τὰ χουράφια μας - τὰ φασούλια μας. Κάθι χρόνου ἀνουχεύ' αὐτεῖρ' ἡ κιρασά. Ἀνουχεύ'νι κί τὰ κλαριά πουλλὰς χρονιές (δὲν παράγουν καρπούς). Οἷλ' ἀνουχιμένα εἶνι.

***ἀνεχίζω**, μετοχ. ἀνουχ'σμένους Εὐβ. (Στρόπον.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνέχεια, παρ' ὃ καὶ ἀνουχή, ὅθεν τὸ *ἀνουχίζω - ἀνουχ'σμένους.

Μετοχ. ὁ μὴ παράγων τι, ἄφορος, ἄγονος : Χρονιὰ ἀνουχ'σμέρ' (ἔτος ἀφορίας). Πράματα ἀνουχ'σμένα (ζῶα μὴ γεννῶντα ἢ ὑφιστάμενα ἀποβολάς).

ἀνέχομαι λόγ. κοιν. ἀνέγου Τσακων.

Τὸ ἀρχ. ἀνέχομαι.

Ἵπομένω, ὑποφέρω τι χωρὶς νὰ διαμαρτύρωμαι

ἐνθ' ἀν. : Τὸν ἀνέχεται. Τὴν ἀνέχεται τὴν ἀτιμία τῆς κόρης της. Ἀνέχεται τὰ ἐλαττώματα τοῦ παιδιοῦ του λόγ. κοιν.

ἄνεχος ἐπίθ. Μέγαρ. ἄνοχος Πελοπν. (Ἀράχ. Βασαρ. Λακων. Οἶν.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. ἔχω παρὰ τὸ θέμ. τοῦ ἐνεστώτος.

1) Ὁ μὴ ἔχων, πτωχὸς Μέγαρ. : Ὁ ἄμοιρος εἶναι ἄνεχος. Συνών. *ἀνέχετος, φτώχος. 2) Ὁ μὴ παράγων, ἀκαρποφόρητος Πελοπν. (Βασαρ.) : Οἱ ἐλαιὲς ἐφέτος εἶναι ἄνοχες, δὲν ἔχουν οὔτε σπυρί. 3) Ὁ πενιχρὸς εἰς ἀπόδοσιν Πελοπν. (Ἀράχ. Βασαρ. Λακων. Οἶν.) : Γέννημα ἄνοχο Λακων. Οἶν.

***ἀνεχτίμωτος** ἐπίθ. ἀχτίμωτος Αἰγιν.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *έχτιμωτός < *έχτιμῶνω.

Ὁ ἀνυπολογίστου ἀξίας : Ἄσμ.

Μαργαριτὰρι ἀχτίμωτο κρέμεται 'ς τὸ λαιμό σου, παλληκαράκι λεύτερο κοιμᾶται 'ς τὸ πλευρό σου.

Θωρῶ τη μιὰ ψηλή, λιγνή, ὁμορφα στολισμένη, τὸ 'εβάστας 'ς τὰ χέρια της στοουνία μαργαριτὰρι, εἶχε τσαῖ 'ς τὸ τσεφάλι της ἀχτίμωτο λογάρι.

Συνών. ἀνεκτίμητος 1.

ἀνέψανος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀνάψανος Εὐβ. (Κονίστρ.) — Λεξ. Πρω. Αἰν. ἀνόψανος Εὐβ. (Κύμ.) ἄψανος Εὐβ. (Κονίστρ.) κ. ἀ. — Λεξ. Liddell - Scott (λ. ἀνέψανος).

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀνέψανος = ὁ μὴ κατάλληλος πρὸς ἔψην τροφοῶν.

Ὁ δυσκόλως βράζων, ὁ δυσκόλως ψηνόμενος ἐνθ' ἀν. : Ἀνόψανο μαγέρεμα Κύμ. Ἀψανος φάβας Κονίστρ. Ἀψανα φασούλια Λεξ. Liddell - Scott. Συνών. ἄβραστος Α 1 γ, δυσκολόβραστος, κακόβραστος, κακόψανος, κακόψητος, ἀντίθ. βρασσερός, καλόβραστος.

ἀνεψέα ἢ, Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνέψιν.

Ὁσμή φαγητοῦ μὴ καλῶς ψηθέντος ἢ βρασθέντος : Τὸ φαεῖν μυρίζ' ἀνεψέαν.

ἀνέψιν ἐπίθ. οὐδ. Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) ἀνέψ' Πόντ. (Κρώμν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἔψεσα ἀορ. τοῦ ρ. ψένω, δι' ὃ ἰδ. ψήνω. Περί τοῦ σχηματισμοῦ ἰδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 37 (1925) 177.

Τὸ μὴ καλῶς ψημένον ἢ βρασμένον ἐνθ' ἀν. : Τὸ φαεῖν ἀνέψ' ἐν' Χαλδ. Ἀλικὸν κί ἀνέψ' Κρώμν. Συνών. *ἀκρανέψιν, κακέψιν. Πβ. ἄνεψος.

ἀνεψιόκας ὁ, ἰδ. ἀνεψιόκας.

ἄνεψος ἐπίθ. Πόντ. (Ὀφ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἀρχ. ἔψω.

1) Ὁ μὴ καλῶς ψημένος ἢ βρασμένος : Ἀνεψο ἐν' τὸ φαεῖ - ἡ μαρεῖα. Ἀνεψα φασούλια. Συνών. ἀνεψωτός, ἄψητος. Πβ. ἀνέψιν. 2) Μεταφ. ἄπειρος τῆς ἐργασίας ἢ γενικῶς τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων.

ἀνεψωτός ἐπίθ. Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνέψιν καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ωτός.

Ὁ ἡμιτελῶς βρασμένος ἢ ψημένος, ὁ σχεδὸν ἄψητος. Συνών. ἄνεψος 1, μισοβρασμένος (ἰδ. μισοβράζω), μισοψημένος (ἰδ. μισοψηνω).

ἀνήθικος ἐπίθ. λόγ. κοιν.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. ἡθικός.

